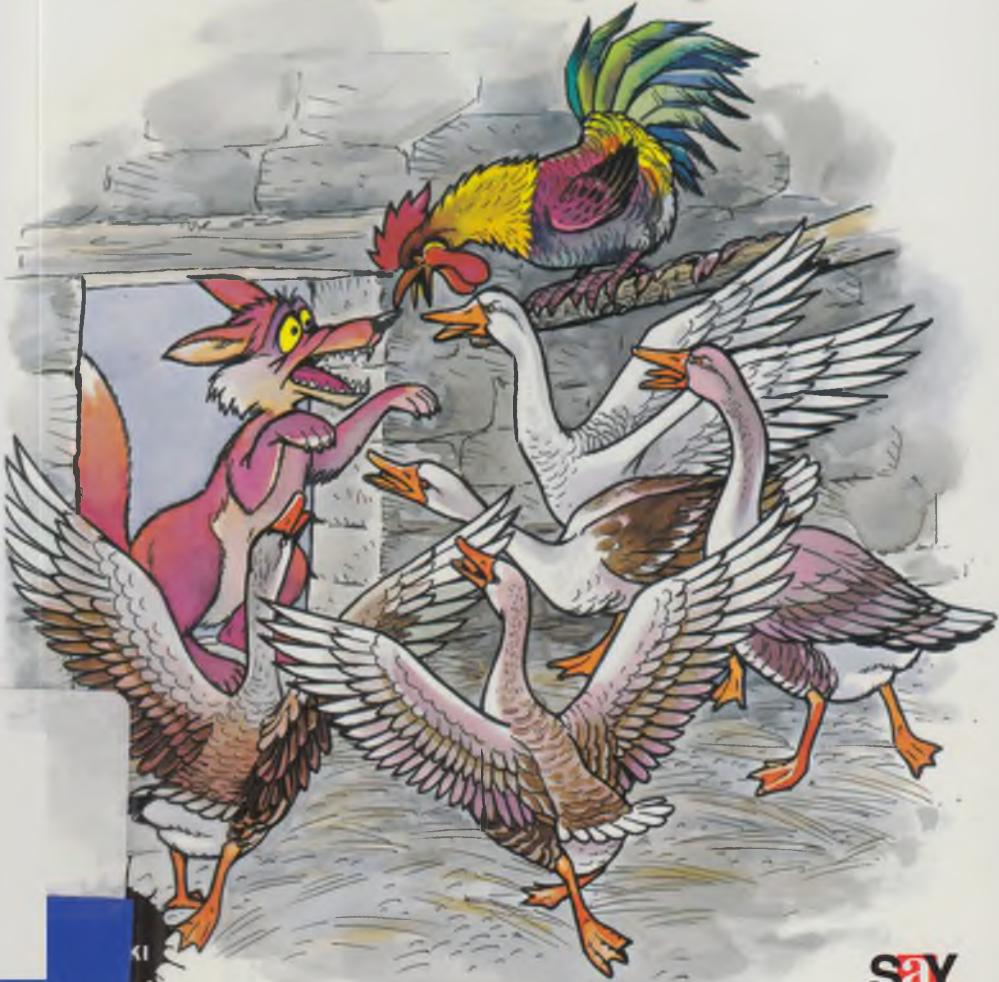

HÜSEYİN YURTTAŞ

KAHRAMAN KAZLAR

İşte, size severek okuyacağınız dört güzel öykü!

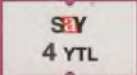
Kazların kahramanca davranabileceği aklınıza gelir mi? *Kahraman Kazlar*, bunu kanıtlayan bir öykü. *Küçük Arı'nın Keşfi*'nde, küçük bir arının meraklı yolculuğunu; *Destan Yazan Destan*'da zoru başaran bir köpeğin öyküsünü; *Pamucuk*'ta tatildeki çocukların sevgilisi tavşanın hikâyesini okuyacaksınız.

(*) (1992 Çankaya Belediyesi ve Damar Edebiyat Dergisi İlkbahar Ödülleri Çocuk Şiirleri Birinciliği)

HÜSEYİN YURTTAŞ'IN ÇOCUK KİTAPLARI

1. Sevgiyle Dönsün Dünya (*)	12. Arkadaşım Cingo	23. Niyet Tavşanı
2. Astronot Çekirge	13. Konuşan Kukla	25. Kahraman Kazlar
3. Cüceler Gezegeni	14. Aslan İbiş	26. Yaralı Fok
4. Uzaylılar Gelince	15. Sakar Tay	27. Hayvanlar Şenliği
5. Kör Kaptan'ın Serüvenleri	16. Tavşancı Dede	28. Hasan Dede'nin Hayvanları
6. Beyaz Bisiklet	17. Mavi Bilye	29. Kıyıdaki Tekne
7. Eşekler Cenneti (*)	18. Akıllı Köpek Alabaş	30. Dağa Düşen Uçak
8. Çamlı Kuledeki Giz (*)	19. Küçük Balıkçılar	31. Irmak Çocukları
9. Gülce Kızın Düşleri	20. Küçük Telsizci	32. Deli Uçurtma
10. Hınzır Çiçek	21. Meraklı Maymun	
11. Sarıbey - Yazarın Kedisi	22. Cingöz Balık	

(*) Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu'nun 13.05.1992 tarih ve 2970 sayılı kararı ile öğrencilere tavsiye edilmiş; karar 22.06.1992 tarih ve 2360 sayılı Tebliğler Dergisi'nde yayımlanmıştır.

online satış:
www.saykitap.com

ISBN 978-975-468-747-2

9 789754 6874

SAY YAYINLARI

Say Yayınları

KAHRAMAN KAZLAR / HÜSEYİN YURTTAŞ

ISBN: 978-975-468-747-7

Kapak ve iç resimler: Ali Cavit Yaren

Baskı: Engin Ofset, İstanbul

1. Baskı: İmbat Yayınları
2. Baskı: Say Yayınları, 2008

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar
Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası
çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

© Say Yayınları

Ankara Cad. 54 / 12 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: (0212) 512 21 58 • Faks: (0212) 512 50 80
e-posta: sayyayinlari@ttmail.com
web: www.sayyayincilik.com

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.

Ankara Cad. 54 / 4 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: (0212) 528 17 54 • Faks: (0212) 512 50 80
e-posta: dagitim@saykitap.com
Online satış: www.saykitap.com

HÜSEYİN YURTTAŞ

KAHRAMAN KAZLAR

Resimleyen
Ali Cavit Yaren

SAY
İstanbul

HÜSEYİN YURTTAŞ

1946 yılında Foça'nın Kozbeyli Köyü'nde doğdu. Edirne Erkek İlköğretmen Okulu'nu bitirdi. Van, Amasya, İzmir illerine bağlı köylerde ve İzmir merkezinde öğretmenlik yaptı. 1983 yılında öğretmenlikten ayrıldı. 1990 yılına kadar yayıncılık ve dağıtıcılık işiyle uğraştı. Bornova Belediye Kitaplığı ve Okumaevi'ni kurdu ve yönetti. Bu görevinden 1994 yılında ayrılarak emekli oldu.

Çeşitli gazete ve dergilerde şiirleri ve yazıları yayımlanan **Hüseyin Yurttaş**, arkadaşlarıyla birlikte *Dönemeç* adlı edebiyat dergisini çıkardı. "Cumartesi Sohbeti" adlı köşesiyle, 1995-2001 yılları arasında *Yeni Asır* gazetesinde yer aldı.

Yurttaş, aralarında *Sevgiyle Dönsün Dünya*, *Kör Kaptan'ın Serüvenleri*, *Eşekler Cenneti* ve *Sakar Tay*'ın da yer aldığı pek çok ödüle layık görülmüş kırka yakın çocuk kitabına imza atmıştır.

Yazarın, bugüne kadar yayımlanmış şiir kitapları ve düz yazılarının yanı sıra *Saklı Kimlik* (2003) ve *GDO Ülkesi* (2005) adlı romanları; *Ömrün İssiz Günleri* (2001) ve *Buğulu Camların Ardı* (2007) adlı öykü kitapları da bulunmaktadır.

Hüseyin Yurttaş, TÖMER'in düzenlediği ankette en başarılı on çocuk yazarı arasına girerek ödül almıştır (1997).

İÇİNDEKİLER

Kahraman Kazlar	7
Küçük Arı'nın Keşfi	17
Destan Yazan Destan	24
Pamucuk	33

KAHRAMAN KAZLAR

Akşam olmuştu. Karanlık basmak üzereydi. Elif Hala tavukları, kazları ve ördekleri çağırırdı:

– Geh geh geh geh! Geh bili bili bili! Haydi bakalım, akşam oldu. Yatın gayrı.

Sanki onlar bu dediklerini anlayacaklardı! “Daha erken” dercesine o yana bu yana kaçıyorlardı. Elinde bir sopayla onları yönlendirdi. Tek tek kümese girmelerini sağladı.

– Öf, dedi, beni yordunuz ama!

Kümesin bir delikten ibaret kapısını taşlarla ördü. Oraya bir de taş dayayıp sağlamladı.

– Köyde tilkiler cirit atıyor, diye mırıldandı. Kümesin kapısı da pek uydurma. Bu taşı dayamam iyi oldu. Tilki bunu herhalde açamaz.

O sırada eşi Osman Dayı da sığırları ve atı ahıra kapatıp gelmişti. Elif Hala ona:

– Osman, şu kümese sağlam bir kapı yapmadın, dedi. Tilkiler kümeslerden tavukları alıp alıp kaçıyor. Üşenme de, yarın şuna bir kapı yap.

Osman Dayı kümese bir göz attı. Elif Hala'ya hak verdi. Böyle uydurma bir kümeste hayvanlar tehlike altındaydılar. Yalnız o, kazlara güveniyordu. Biraz da Elif Hala'yı teselli etmek için:

– Merak etme, dedi, bir tehlike olursa kazlar bize haber verirler.

Elif Hala ona güldü:

– Telefon mu ederler? diye takıldı.

– Ederler, ederler, dedi Osman Dayı.

Şakalaşarak eve girdiler. İkisi de gün boyunca tarlada çalışmışlardı. Yorgundular. Gece bir süre televizyon izlediler. Televizyon karşısında uykulamaya başlayınca yattılar. Hemen derin bir uykuya daldılar.

Kümesin ağzı kapatılınca tavuklar tünelere tünediler. Ötekiler birer köşeye çekildiler. Bir süre kendi aralarında şakalaştılar. Sonra kümesin içini bir sessizlik kapladı. Hepsi uykuya daldı.

Gecenin bir vaktinde tıkırtılar duydular.

Horoz uyandı:

– Gık gık gık gık, ne var? diye mırıldandı.

Tavuklar korkuyla titrediler.

Ördekler şaşkın şaşkın kıpırdandılar. Kuyruklarını oynatıp, "Ne oluyor?" diye söylendiler.

O sırada bir gürültü oldu. Büyük bir taşın yuvarlandığı belliydi. Derken, kümesin ağzındaki taşlar da bir bir çekilip düşürülmeye başlandı. Tehlike her an biraz daha yaklaşıyordu.

Tavuklar ciyaklamaya başladılar.

Ördekler, "Bak bak" der gibi, "Vak vak" de-yip duruyorlardı.

Elif Hala ile Osman Dayı derin uykudaydılar. Onları duymuyorlardı.

Kürestekiler korku içindeydiler. Erkek kaz bu kadar korkuyu anlamıyordu.

– Hey, bir dakika, dedi. Gelen bir tilki olsa gerek. Geleceği varsa, göreceği vardır. İstersek, onun canına okuruz.

Küresteki hayvanlara biraz cesaret geldi ama bu çok sürmedi. Tavuklar, tilkinin birçok arkadaşlarını ağzına alıp kaçtığını görmüşlerdi. Onların bağırıışları hâlâ kulaklarındaydı. Tir tir titriyorlardı.

İçlerinden biri:

– İşte kapıdaki taşları yıktı, geliyor, dedi.

Küresteki panik daha da arttı.

Kazlar öfkeliydiler. Geçen yıl bir yavrularını ziyan eden tilkiye zaten diş biliyorlardı. Tavukların önüne geçtiler.

– Siz geri çekilin. Onu bize bırakın, dediler. Hele girsin içeri bakalım...

Var güçleriyle bağırip çağırmaaya başladılar.

Kümeden çıkan sesler köyün o mahallesini ayağa kaldıracak kadar çoktu. Ne var ki, Elif Hala ile Osman Dayı derin uykudaydılar.

Ancak, komşularından Ayşe Teyze sesleri işitmişti. "Seni hınzır tilki seniiii!" diye söylenerek telefona sarıldı. Osman Dayı ile Elif Hala'nın telefonunu çevirdi.

Derin uykuda ikisi birden sıçradılar.

– Ne var acaba? Kötü bir haber olmasa bari, diyerek telefona uzandılar.

Ayşe Teyze:

– Elif, dedi, sizin kümeste kıyamet kopuyor. Herhalde tilki geldi. Çabuk olun...

Tilki o sırada, kapı ağzındaki taşları temizlemeyi bitirmişti. Umudu, hemen bir tavuk ya da piliç kapıp kaçmaktı. Bu gürültüye köylülerin uyanacağını biliyordu.

Hışımla kümese daldı. Ama karşısında tavuk filan yoktu. Ona doğru uzanmış, tırtırlı gagalar vardı. Bağırarak ortalığı ayağa kaldıran kazlar şimdi yalnızca kocaman birer gaga olmuşlardı. Üstelik keskin, testere gibi dişli, yaralayıcı gagalar...

Gördükleri karşısında sersemleyen tilkiyi hemen gagalamaya başladılar. Kimi kulağını, kimi

kuyruğunu, kimi bacağını, kimi karnını, kimi sırtını gagaladı. Tilki neye uğradığını şaşırıldı.

– Bugün yavrularım aç kalacak ama kaçmak zorundayım, diye düşündü. Yoksa onu paralayacaklardı.

Kendini kümesin dışına atmak için geri döndü.

Geri döndüğü anda dört beş kazın gagası kuyruğuna yapıştı.

– Dur bakalım, öyle kaçmak yok, der gibiydi kazlar.

Tilki, çattığı bu beladan kurtulmak için can havliyle ileri atıldı. O sırada evin ışıkları yandı ve kapısı açıldı.

Işıkları yakar yakmaz Osman Amca duvarda asılı olan tüfeğini aldı. İçine bir saçma sıkısı koymaya davrandı. Elif Hala tüfeği tuttu.

– Osman, dedi, tilkiye ateş etme, olur mu?

Osman Dayı şaşırıldı.

– Tavuklar gidiyor ama, dedi. Belki de bir ördek ya da kaz... Bize zarar veriyor...

Elif Hala:

– Doğru ama, dedi, tilkiler en çok kümeslere bu mevsimde saldırırlar. Neden biliyor musun?

Yavruları vardır da, ondan! Kendilerini tehlikeye atıp tavuk çalanların çoğu anne tilkilerdir.

Osman Dayı, Elif Hala'nın iyi yürekli olduğunu hiç bilmez mi?

– Tamam ama geç kalmayayım, deyip fırladı.

O kapıdan çıkıp kümese doğru koştuğunda tilki kümesin kapısında idi. Osman Dayı'yı elinde tüfekte görünce yüreği ağzına geldi. Tabana kuvvet kaçmaya başladı. Osman Dayı tilkinin arkasından, havaya ateş etti. Sonra gidip el feneriyle kümesteki hayvanlara baktı. Hayvanlar ışığı görünce korkuyla birbirine sokuldular. Kazlar hâlâ bağırişiyorlar, gagalarını bu kez de Osman Dayı'ya doğru uzatıyorlardı. Osman Dayı:

– Siz ne kahraman hayvanlarsınız, dedi. Tilkiyi kaçırdınız...

Fenerle kümesin içine ışık tutup hayvanları saydı. Kümeste bir eksik yoktu. Tavuklar, ördekler ve kazlar hepsi de sapsağlamdılar.

Kümesin ağzını yeniden taşlarla ördü. O büyük taş getirip ördüğü taşların önüne dayadı. Başka bir büyük taş da onun önüne koydu. Eve döndü.

İçeri girdiğinde gülüyordu. Elif Hala'ya:

– Ben sana demedim mi, dedi. İşte kazlar telefon etti... Yani ettirdiler...

Elif Hala:

– Ortalık ayağa kalkmış; duymadık, dedi. Ayşe Teyze aramasa duyacağımız yoktu...

Uykuları kaçmıştı. Osman Dayı:

– Biliyor musun, dedi, eski zamanda kazlar Roma şehrinin düşman eline geçmesini bile önlemişler.

Bu Elif Hala'ya ilginç geldi:

– Nasıl olmuş o? dedi.

– Roma'da çok eskiden bir gün büyük bir eğlence, büyük bir şenlik, bayram gibi bir şey varmış. O gece Romalılar yiyip içip eğlenmişler. Sonunda yorgun argın uykuya çekilmişler. Meğer düşmanları bu geceyi fırsat bilip şehri sarmışlar. Onlar uykuya dalınca, usul usul şehre girmeye başlamışlar. O sırada Roma'da pek çok kaz varmış. Bütün kazlar bağırmaya başlayınca Romalılar uyanmışlar. Silahlarına sarılıp düşmanlarını kovmuşlar...

– Şimdi de tilkiyi kümesten kovdular, dedi Elif Hala.

Sonra Osman Dayı'nın elini tuttu.

– Tilkiyi vurmamakla iyi ettin, dedi. Çünkü o da bir ana. Yavrularını doyurabilmek için her türlü tehlikeyi göze alıyor. Kümeslere kadar geliyor. Bunu nerden mi biliyorum? Babamdan... Rah-

metli babam, bir gün bir tilki vurmuş. Geldi bize anlattı. Ertesi günlerde ormana gittiğinde, o tilkinin yavrularını açlıktan inlerken bulmuş. Yavrucaklara pek acımış. O gün onları bir torbaya doldurup eve getirmişti. Her biri ayaklanıncaya kadar tilki eniklerine bakmıştık. Sonra da babam onları götürüp ormana salıvermişti.

– İyi adamdı baban, dedi Osman Dayı. Annen de öyle... Senin iyi yüreğin onların eseri...

Sabah yakındı. Uyumaları ve uykularını almaları gerekiyordu. Ertesi gün yapacak çok işleri vardı.

İkisinin de içi huzur doluydu. Derin ve çok daha rahat bir uykuya daldılar.

KÜÇÜK ARI'NIN KEŞFİ

Büyük Arı'nın sözlerini unutmamaya söz vermişti ama dayanamıyordu. Öteleri, hep öteleri merak ediyordu. Onun kanatları vardı. Uçardı. Uçar da, dereler tepeler aşardı.

Oysa bulunduğu yer yemyeşildi. Çiçeklerin bin bir türüsü vardı. Sabahtan beri yeteri kadar bal ve çiçek tozu toplamıştı. Kovana gide gele yorgun düşmüştü. Gençti, güçlüydü. Çalışmak istiyordu. Bir işçi arı olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Duracak zaman değildi. İlerde kış vardı. Kışın amansız soğuklarına, bitmez tükenmez yağmurlarına hazırlıklı olmak gerekirdi. O günlerde hep hazır yenecekti. Kovan balla dolmalıydı.

Bunları çok iyi biliyordu ama o bir gençti. Öteleri de merak ediyordu. Büyük arılardan biri ona:

– Yeşilliklerin bittiği Kocadağ'ın arkası çöl, demişti. Sakın oraya gitme. Ben gitmeye kalkıştım; az daha canımdan oluyordum.

Küçük Arı'nın merakı belki bu yüzden biraz daha artmıştı. Öteleri yalnızca düşlemek bile heyecan vericiydi. Bazı insanların bu yüzden büyük yolculuklara çıktıklarını işitmişti. Denizlere açılmak, kutuplara doğru yol almak veya uzaya gitmek istemişlerdi. Bunları başarmışlardı da. O da, yakındaki çölü görebilirdi.

Öğleden sonraki seferlerinden birinde çiçekleri dolaşmaktan vazgeçip yola koyuldu. Önüne çıkan birkaç yüksek tepeyi aştı. Sonra önüne serilen ve sarı bir denizi andıran çölü gördü. Çöl ıssızdı. Kimsecikler yoktu. Ne insanlar, ne de hayvanlar... Ortalıkta hiçbir canlı gözüküyordu. Bir tek ağaç, bir tek bitki bile göze çarpmıyordu. Resim gibi dalga dalga yapılmış çok güzel şekilli kum tepeleri vardı yalnız.

İssiz çölün bu sessizliği şaşırtıcıydı. Yeşilliklerle dolu olan yerlerde şimdi kuşların, böceklerin sesi ortalığı sarmıştı. İnsanlar ve hayvanlar da bu mevsimde çok hareketliydi. Onun için doğada büyük bir canlılık vardı. Ama bu çölde bazı küçük hayat belirtilerinden başka bir şey yoktu. Yolunu şaşırmış bir kertenkele, kimbilir hangi rüzgârla buralara düşmüş çekirgeler ve bazı karcıncalar... Hepsi bu.

Her yan böyle miydi? Gerçekten merak ediyordu. Biraz daha, biraz daha yol aldı. Dönüp baktığında tepelerden epeyce uzaklaştığını anladı. Geri döndü.

Geri döndüğü anda da, birden bir fırtına koptu. Çöl fırtınasının amansız olduğunu işitmişti. Bir an önce oradan kurtulmalıydı. Hemen ileri atıldı. Var gücüyle kanatlarını çalıştırıyordu. Ne var ki, fırtına sadece güçlü bir rüzgârdan ibaret değildi. Çölün kumlarını da kaldırıp toz bulutu halinde esiyordu. Kumlardan ve tozlardan birazcık kurtulmak için yükseldi. Amacı ileriye görmektir. Yoksa böyle önünü bile göremiyordu. Nereye gittiğini bilmeden uçup duruyordu.

Yükselince, kumlu esinti altta kaldı. Şimdi hiç değilse önünü görebiliyordu. Çok çaba harcadı. Sonunda büyük güçlükler çekerek çölden çıkmayı başardı. Kocadağ'ı ve tepelerini bir bir aştı. Yorgunluktan bitkin bir halde kovanın ağzına indi. İçeri girmeye dermanı yoktu. Arkadaşları tutup onu içeri aldılar. Durumunu gören Büyük Arı yanına koştu.

– Çöle gittin, değil mi? dedi.

Küçük Arı hiçbir şey söylemedi. Başını önüne eğdi.

Büyük Arı:

– Ben de öyle yapmıştım, dedi. Bir büyüğüm, karşı dağı aşmamamı, ötesinin boş ve tehlikeli bir çöl olduğunu söylemişti. Ben de daha çok meraklanarak yola düşmüştüm. Sonra da canımı zor kurtarmıştım. Neyse, aynı şeyi sen de yaptın. O keşif gezisine çıkmadan edemedin...

Minik arı, Büyük Arı'nın gözlerine baktı:

– Çok merak ediyordum, dedi. Gittim ve gördüm. Çiçeklerle dolu şu dünyanın ötesinde bunca kurak ve çorak yer bulunduğuna asla inanamazdım.

– Canım, merak etmekte elbette haklısın. Benim derdim, senin can güvenliğini. Çölde kum fırtınasına yakalanmak... Ne kadar kötü... Gördün işte...

Küçük Arı, aklına takılanı o anda Büyük Arı'ya sordu:

– Peki, çöl orada nasıl oluşmuş?

Büyük Arı:

– İnsanlar, dedi, oralardaki bütün ağaçları kesmişler. Irmakların yönünü değiştirmişler. Gölleri kurutmuşlar...

Küçük Arı'nın akli karışmıştı. Büyük Arı'ya:

– Hani insanlar çok akıllı yaratıklardı? diye sordu.

Büyük Arı içini çekti:

– Akıllıdırlar ama çok bencildirler, dedi. İstediklerini elde etmek için her şeyi yok edebilirler...

Küçük Arı düşünüp kaldı.

Yakınlarda bir yerden motorlu testere sesi geliyordu. Birileri ağaç kesiyor olmalıydı. Durup kulak verdi. Bir süre sonra, yıkılıp devrilen bir ağacın cayırtı kopardıktan sonra yere düştüğünü anladı. İçi cız etti.

“Ya buralar da yakında çölleşirse?” diye düşündü. En çok da, bunu insanların düşünemesine şaşıtı.

DESTAN YAZAN DESTAN

Mestan Dayı, yaşlı, kimsesiz biriydi. Köyde tek başına yaşıyordu. Gözleri az görüyordu. Ayakları romatizmalıydı. İyice yaşlandığı için kimi zaman bazı şeyleri birbirine karıştırıyordu. Önündeki yirmi koyun onun geçim kaynağıydı. Birkaç da tavuğu vardı. Ancak o yemek pişirebilecek halde değildi. Süt pişirip yoğurt çalabiliyordu. Bir de el yordamıyla sahanda yumurta pişirebiliyordu. Köylüler sabah akşam birer kap yemek uzatmasalar çoğu zaman aç kalırdı.

Mestan Dayı, kışın koyunları gündüzleri otlatırdı. Diğer mevsimlerde onları sabah ve akşam serinliğinde kırlara götürürdü. Gece geç vakit, gündüz de kuşluk zamanı evine dönerdi.

Mestan Dayı'nın yolunu bulması kolay olmu-yordu. Özellikle akşamları karanlık basınca işi iyice güçleşiyordu. Bunun için pilli el fenerini hiç yanından eksik etmezdi.

Koyunların kaçıp gitmemesi için kösem en adı verilen başçı koyunun ipini bileğine bağlardı. Çünkü öbür koyunlar, o koyun nereye giderse, oraya giderlerdi.

Mestan Dayı'nın bir de köpeği vardı. Bu, güzel bir çoban köpeğiydi. Mestan Dayı onu yıllarca önce küçücük bir enikken almıştı. Mestan Dayı eve getirdiği bu tombul ve sevimli yavruya, "Benim adım Mestan, seninki Destan olsun!" dedi. Destan, adını hemen öğrendi. Mestan Dayı'nın yanından ve koyunların ardından ayrılmaz oldu. O tam bir çoban köpeğiydi. Bu küçük sürüyü koruması gerektiğini biliyordu. Bunun için kimse koyunların yanına yaklaşamıyordu.

Şimdi artık Destan da yaşlı bir köpekti. Ancak yine Mestan Dayı'nın yanında ve koyunların arkasındaydı. Nereye gitseler birlikteydiler. Destan, bir tehlike anında yine saldırıya geçiyor, artık iyice boğuk çıkan kart sesiyle havlayıp duruyordu. Mestan Dayı karanlıkta yolu şaşırarak olsa, Destan öncü (kösem en) koyunu yönlendirerek doğru yolu bulduruyordu.

Köylüler Mestan Dayı'nın bu yaşantısını yakından biliyorlardı. O, bileği koyuna bağlı önde yürürken, en arkadan Destan sürüyü toparlar gibiydi. Sabah akşam gelip geçerken onları hep bu

düzende görüyorlardı. Bunun için de Mestan Dayı'yı hiç merak etmiyorlardı.

Mestan Dayı'nın koyunların başında hiç oturmamasına ise şaşırıyorlardı. Neden oturmuyordu ve neden hep öyle değneğine dayanarak uyukluyordu? Bunun nedenini soranlar olmuştu ama bir yanıt alamamışlardı. Bunun için köylüler, "Mestan Dayı'nın aklı azıcık kaymış," diyorlardı. Onu, kambur gövdesinin değneğe abanarak duruşundan tanıyorlardı. Bir iki kilometre öteden gördüklerinde, "Mestan Dayı Kocaçayır'da," diyorlardı. Üstelik de onun ayaküstü uyukladığını biliyorlardı. Uyuklayan birini gördüklerinde, "Mestan Dayı gibi ayakta uyuyacaksın neredeyse," deyip birbirlerine takılıyorlardı.

Mestan Dayı, koyunları ve Destan'la işte böyle, kendi dünyasında yaşayıp gidiyordu.

Hastalanmadığı ve koyunlarını güdebildiği için haline şükrediyordu. Gerçekten kötü bir kış geçirmişlerdi. İklimi yumuşak olan bu yerlere dahi üç kez kar yağmıştı. Bir defasında kar bir hafta kalkmamıştı. Bu yüzden bazı ağaçları soğuk vurmuş, kurutmuştu. O günlerde köyün yolu da kapanmıştı.

Şimdi artık bahar gelmişti. Mestan Dayı, "Baharı gördük ya, gerisi kolay," diyordu. Oysa, tam da baharın geldiği bugünlerde hiç beklemediği bir olayla karşılaştı.

Bir gün koyunlarını otlatırken ansızın gökte bulutlar toplanmaya başladı. Gelip geçici bir bahar yağmuru yağacak sandığından aldırmadı. Yağmurluğu sırtındaydı çünkü.

Önce yere iri yağmur damlaları düştü. Derken güçlü bir sağanak indirdi. Çok geçmeden ortalık göz gözü görmez bir hal aldı. Art arda şimşekler çakıyordu. Şimşeklerden sonra gök gürlemeleri yeri göğü inletiyordu.

Sağanaktan korunmak için yakındaki bir incir ağacının altına sığınabileceklerini düşündü. İncirin yaprakları genişti. Biraz olsun onları yağmurdan koruyabilirdi.

İncir ağacına yaklaştıkları anda birden her taraf aydınlandı. Büyük bir çatlama sesiyle birlikte çevreleri ışığa boğuldu. Göz kamaşmasından hiçbir şey göremez oldular.

Mestan Dayı ne olduğunu anlamadı. Koyunlar ürkmüş kaçıyorlardı. Rüzgâr gibiydiler. Bir anda kendini yerde bulmuş sürükleniyordu. Kösemen koyun, sanki o an bir boğa kadar güçlüydü. Onun zayıf, çelimsiz gövdesini sürükleyip götür-

rüyordu. Koyunu bileğine bağlamakla büyük bir hata ettiğini anlamıştı ama çok geçti.

Kösemem koyun önlerine gelen bir çalı kümesinin üzerinden atladi. O an Mestan Dayı çallara takildi. İp, kolunu koparırcasına acıtarak koptu. Koyunlar uzaklaşıp gittiler.

Mestan Dayı hem yaralı, hem bitkindi. Bayıldı. Sessizce orada kaldı. Destiden boşalır gibi akan yağmuru bile duymuyordu.

Koyunlar bu ürküntüden sonra birkaç yüz metre ötede durdular. Dertop olup öylece yağmurun kesilmesini beklediler. Ta başından beri Destan da onlarla birlikteydi. Bir an bile onların yanından ayrılmamıştı.

Yağmur bir süre sonra kesildi. Seller sular aktı, geçti.

Akşama doğru Mestan Dayı'nın sürüsü köyün alt başından göründü.

Köy kahvesinde oturan köylüler, koyunların başında Mestan Dayı'nın bulunmadığını görünce meraklandılar. Koyunlar hâlâ şaşkın durumdaydılar. Destan, önlerine düşmüş onları çekip götürüyordu.

Destan, köye girince doğru kahvelere yöneldi. Koyunlar yine arkasındaydılar. Hepsi sırlı sık-

lamdı. Destan kahvedekilere doğru o kart sesiy-
le birkaç kez havladı.

Köylülerden biri:

– Mestan Dayı'nın başına bir iş gelmiş olmalı,
dedi. Köpek onu anlatmaya çalışıyor. Hadi gidip
bir bakalım.

Köylülerden birkaçı Destan'ın arkasına düştü.
Bir iki köylü, koyunları sürüp eve götürürken
onlar yola koyuldular.

Destan, soluk soluğa koşuyordu. Köylüler de
çamurlara bata çika onu izliyordardı.

Bir köylü:

– Herhalde Mestan Dayı'yı yıldırım çarptı, de-
di. Yağmurdan önce yıldırım düşen incirin ora-
lardaydı. Nasıl da çatladı ama...

Destan önde, onlar arkada oraya koştular. Yaş-
lı incir ağacının gövdesi ortadan yarılmıştı. Yıldı-
rımdan kavruyip yanan yeri hâlâ tütüyordu.

Onlar incire doğru seğirtirlerken, Destan çalı
kümesine doğru koşuyordu. İncirin oralarda kim-
se olmadığını çok geçmeden anladılar.

– Amma da şaşkınız ha, dediler. Destan bize
yol gösteriyor; biz nereye gidiyoruz!..

Mestan Dayı'yı yarı baygın halde, orada, yer-
de yatar buldular. Önce sarsalayararak kendine
gelmesini beklediler. Sonra sırtladıkları gibi kö-
yün yolunu tuttular.

Köyden onları izleyenler vardı. Durumu kavrayıp koştular. Onları karşıladılar.

Destan, amacına ulaşmıştı. Bitkindi ama mutlu görünüyordu. Sanki güler gibiydi.

Bir köylü başını okşadı.

– Afffferin ülen Destan, dedi, bugün bir destan yazdın.

Yüreği yufka bir köylü, yaşaran gözlerini, ötekilere göstermeden sildi.

– Destan ki, hem de ne destan! dedi...

PAMUCUK

Sıla ile Ceren ikiz kardeşti. Geçenlerde güzel bir kıyı kasabasına gittiler. Tatili orada geçireceklerdi. Babaları, günler önceden telefonla bir pansiyonda yer ayırtmıştı.

Kıyı kasabası küçük bir koyun kenarına kurulmuştı. Sessiz, sakin bir yerdi. Denizi tertemizdi, masmaviydi. Kıyılar aalıktı. Dağlar ormanlarla kaplıydı.

Geldiklerinde onları pansiyonun sahipleri karşıladı: Emine Nine ile Cafer Dede. Onların oğlu Erdoğan Ağabey ile gelinleri Sema Abla da az sonra bahçedeki işlerini bitirip konuklarını karşıladılar.

Pansiyon, Sıla ile Ceren'in çok hoştuna gitti. Burada ilgilerini çeken birçok şey vardı. Çocuklar için kocaman bir oyun bahçesi ayrılmıştı. Orada salıncaklarda sallanabilirler, merdivenlere tırmanıp, kayaçtan kayabilirlerdi. Ceren, zaten henüz

odayı bile görmeden koşup bir salıncağa binmişti. Sila durur mu?

O da hemen onun yanındaki salıncakta sallanmaya başlamıştı. Anneleri,

– Bu kadar acele etmeyin. İki hafta buradayız, dedi. Oyuna da, oyuncağa da doyarsınız.

Ceren de, Sila da içlerinden oyuna hiçbir zaman doyamayacaklarını düşündüler. Oyuna nasıl doyulurdu? Şekeri, kaymağı yoktu ama oyundan tatlı başka ne vardı ki?

Onlar salıncakta sallanırken anneleri ve babaları odaya yerleşmişlerdi. Yol yorgunluğu için çay içeceklerdi. Onları da çağırdılar.

İki kardeş salıncaktan indiler. Büyüklerinin yanına gittiler. O sırada, pansiyonun yan tarafındaki bahçeden, “Glu glu glu!” diye bir ses işittiler. Böyle bir sesi daha önce hiç duymamışlardı. Ceren:

– Anne o ne? diye sordu.

– Hindi, dedi annesi. Gidip bakalım mı?

O tarafa yürüyünce ne görsünler: Burası sanki minik bir hayvanat bahçesiydi. Tavuk ve ördekler, kazlar, tavşanlar, iki de hindi vardı. Hindinin biri dolaşıp yem topluyordu. Öbürü ise tüylerini kabartmış kuyruğunu yelpaze gibi açmış, “Glu glu, glu!” diye bağıırıp duruyordu. Babaları bir tekerlemeyle ona takıldı:

"Kabaramazsın kel Fatma,
Annen güzel, sen çirkin!"

Erkek olduğunu öğrendikleri bu öfkeli hindi daha bir kasıldı. Gagasının altı, yanları köpük köpük kabarmıştı. Meydanda efelenip durur gibiydi.

Bu kez ona Sıla ile Ceren seslendiler:

"Kabaramazsın kel Fatma,
Annen güzel, sen çirkin!"

Hindi, bu sözlerin kendisini kızdırmak için söylendiğini bilir gibiydi. Daha da kabardı ve üst üste "Glu glu!" diye öttü. Sonra da dişi hindinin yanına yöneldi.

O sırada Cafer Dede yanlarına gelmişti. Hayvanların suluklarındaki suları tamamlıyordu.

Tel kafes halindeki kümeste bir tavuk yattığı yerden kalktı. "Git git gıdak!" diye bağıarak dolaşmaya başladı. Şimdicek yumurtlamıştı. Ceren ile Sıla böyle bir şeyi ilk kez görüyorlardı.

– Aaaa, tavuk yumurtladı, diye bağırdılar.

Anneleri:

– Tabii kızım, dedi, gıdaklayarak bize bunu haber veriyor.

Cafer Dede, orada bir kenarda duran çuvalı gösterdi. Sıla ile Ceren'e birer avuç yem almalarını söyledi.

– Şimdi o yemleri ödül olarak tavuğa atın bakalım, dedi.

Ceren ile Sıla, avuçlarındaki yemleri tavuğun önüne doğru savurdular. Tavuk, yemleri toplayıp yemeye başladı. Öbür tavuklar ve piliçler de koşup yem yemeye başladılar.

Cafer Dede, kümesin kapısını açtı. İçeri girdi. Yumurtayı aldı. Sıla'yla Ceren'e uzattı.

– Bakın, sıcacık, dedi. Sizin olsun!

Ceren ile Sıla yumurtanın sıcaklığını avuçlarında duydular. Bu çok değişik bir duyguydu. Yerlerinde duramıyorlardı. Zıp zıp zıplıyorlardı. İkisi de "Yumurta benim," diyordu.

Cafer Dede:

– Kavga yok, dedi. Biraz sonra bir tavuk daha yumurtlar, o zaman ikinizin de birer yumurtası olur...

Kümesine baktılar. Şu anda yumurtlamak üzere yatan bir tavuk yoktu. Beklemek zorundaydılar. Yumurtayı annelerine uzattılar.

Oradan ayrılmak üzere oldukları bir anda yan bölmeye gözleri ilişti.

– Aaaa, tavşanlara bak!

Bu sözleri ikisi birden söylemişlerdi. Bunun için gülüştüler.

– Minicik!

– Yumuşacık!

– Çok güzeller ama...

Cafer Dede, kafesin kapısını açtı. İçeri uzandı. Pamuk gibi beyaz bir tavşanı yakaladı. Bir tane daha tutmak istedi ama öteki tavşanlar kaçıştılar. Cafer Dede'nin tuttuğu tavşan korkudan titriyordu. Onu Ceren'e uzatırken:

– Korkma Pamucuk, dedi, bu ablalar seni sevecekler.

Ceren onu usulca kucağına aldı. Küt küt atan minik yüreğinin sesini avucunda duydu.

– Çok hoş, dedi, yumuşacık. Bak Sıla....

Bu kez Pamucuk'u Sıla kucakladı. Tavşancık kaçmak istedi. Sıla sıkıca tuttu. Cafer Dede onu uyardı:

– Pamucuk hamile, dedi, onu sıkma. Bırak gitsin. Sonra yine seversiniz.

Sıla Pamucuk'u salıverdi.

Tavşanların bölümünde belki de diz boyu kuru ot vardı. Pamucuk, birden otların arasına dalıp gözden kayboldu. Diğerleri önlerindeki yiyecekleri kemirip duruyordu.

Cafer Dede:

– Onlar yakında anne olacak, dedi. Hazırlık yapıyorlar.

Sıla:

– Nasıl bir hazırlık? diye sordu.

Cafer Dede, onu yanıtlamadı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi:

– Şimdi yemek vakti, dedi. Yoldan geldiniz. Yorgunsunuz. Yemeğinizi yiyin, dinlenin. Hayvanlara sonra yine bakarsınız.

Ceren dayanamadı:

– Sadece bakacak mıyız böyle? Sevmek yok mu?

– Darılmayın ama dedi Cafer Dede, çocuklar onları çok mıncıklıyor, hayvanları usandırıyorlar. Zavallılar rahatsız oluyor. Hem korkuyorlar da... Sevdiniz işte...

Sıla:

– Biz onları korkutmayız, dedi. Usandırmayız da. Azıcık sevsek, okşasak...

O sırada Emine Nine arkada belirmişti.

– Cafer, dedi, kırma bu güzel ikizleri. Her gün birazcık girip sevseler tavşancıkları, elleriyle besleseler; ne olur?

Ceren ile Sıla el çırptılar.

– Yaşa Emine Nine, dediler.

Cafer Dede boynunu büktü:

– Onları üzme yok ama! dedi.

Hep birlikte oradan uzaklaşırken ne kadar aç olduklarını fark ettiler. Yemek masası hazırlanmış, onları bekliyordu.

O gün akşamüzeri Sıla ile Ceren'in akılları hayvanlar bölümünde ve kümeslerde kaldı ama deniz de güzeldi.

Pırıl pırıl, tertemiz sularda yüzmek, su topu oynamak da çok hoştu. İki zaman zaman yüzmeye yarışları da yapıyorlardı. Kimi zaman Sıla geçiyordu, kimi zaman Ceren!

Deniz gözlükleriyle denizin dibini gözlemek de çok heyecan vericiydi. Denizin dibindeki otlar, çeşitli canlılar ve irili ufaklı balıklar hiç de uzakta değildiler. Onları böyle yaşadıkları ortamda görmek çok güzeldi. Bundan adeta büyüleniyorlardı.

Anne ile baba onlara, "Bugünlük yeter, denizde fazla kalmak doğru değil," demeseler, denizden çıkacakları yoktu. Yine de çıktıklarında çok üşüdüler. Havlulara sarındıkları halde tir tir titrediler. Çeneleri takır takır birbirine vurdu.

Pansiyona döndüklerinde çok yorgundular. Ne oyuncaklara, ne kümesteki hayvanlara bakacak haldeydiler.

Yataklarına uzanıp kitap okudular. Hatta Sıla okurken uyuyakaldı. Ceren onu gıdıkladı da, öyle uyandı.

Ceren:

– Pamucuk ne güzeldi! dedi. Yarın yine onu sevelim.

– Sevelim... Hindiyi de kızdıralım.

– Kızdıralım. Tavuğun yumurtasını da alalım.

– Alalım. Ördeklerin yüzüşünü seyredelim.

– Seyredelim...

– Biliyor musun, tatilden anlatacak ne çok şeyle döneceğiz... Hani onları yazacaktık?

– Anı defterimiz nerde?

– Çantada.

– Çıkar onu.

– İşte.

– Yazalım. Bir sayfa sen, bir sayfa ben...

– Tamam. Yazdıklarımıza ne ad vereceğiz?

– "Tatil Günlüğü" diyelim.

– Tamam. Yazmaya başlayalım.

O gün yaşadıklarını "Tatil Günlüğü"ne yazdılar. Defteri masanın üzerine bıraktılar. Her akşam onu yazmayı unutmayacaklardı.

Şimdi onların ertesi günlerde yazdıklarını okuyalım:

Tatilde 2. Gün:

Bu sabah çok güzel bir kahvaltı yaptık. Kümesten elimizle aldığımız yumurtaları Emine Nene bize kaydattı. İkimiz yumurtalarımızı tokuşturduk. Yumurtaların ikisi birden kırıldı. Annem, "İkizsiniz, biri ötekine üstün gelemiyor," dedi.

Kahvaltıdan sonra yine kümeslere koştuk.

Baba Hindi'yi kızdırdık. Ördeklere, kazlara baktık. Kazlar bizi görünce tıs tıs öttüler. Hatta bir tanesi elimizi ısıracaktı. Kaçmasak yanmıştık. Oradan hemen uzaklaştık. Tavşanların bölmesine geçtik.

Cafer Dede bize oranın kapısını açtı. Tavşanların bölmesine girdik. Pamucuk çok yakınımızdaydı. Onu tutup doyasıya sevdik. Ancak bir şey dikkatimizi çekti. Pamucuk'un karnının altında tüy kalmamıştı. Pespembe derisi görünüyordu. Zavalılık hasta olmalıydı. Buna çok üzüldük. Pamucuk'u kucaklayıp kafesten çıkardık. Bahçeyi süpürmekte olan Cafer Dede'nin yanına koştuk.

– Cafer Dede, Pamucuk hasta, dedik. Onu veterinerine götürelim. Bir baksın. Bak şunun karnına. Bütün tüyleri dökülmüş.

Cafer Dede güldü. İkimizin de başını okşadı.

– Telaş etmeyin güzellerim, dedi. Size onun

hamile olduğunu söylemiştim. O bebeklerine yatak hazırlıyor.

– Nasıl yani? diye merakla sorduk.

– Karnının altındaki tüyleri kendisi yoluyor. Yuvaya döşüyor. Bugün yarın doğuracak. Yavrular otların arasındaki yumuşacık tüylerden bir yatağın üstüne doğacaklar...

Birbirimize bakakaldık.

Cafer Dede ne çok şey biliyordu. Anlattıklarıyla bizi şaşırtıyor ve aydınlatıyordu. Burada durmadan yeni şeyler öğreniyorduk.

Tatilde 3. Gün:

Bugün bol bol yüzdük. Deniz kenarında renkli, yuvarlak taşlar topladık. Bunlardan bir koleksiyon yapacağız. Oyuncaklarla oynamak da güzeldi. En çok hoşumuza giden şeylerden biri yeni arkadaşlar edinmek oldu. Yeni arkadaşlarımız Ebru ile Çi-sil. İkisi de çok iyiler. Onlara birden kanımız kaynadı. Kumdan kale mi yapmadık, taştan ev mi kurmadık... Neler neler... Çok güzel bir gündü.

Folluklardan yine elimizle yeni doğmuş yumurta aldık. Bu kez şaşkın şaşkın ortalıkta dolaşan,

balçıktan çıkınca çırpınıp çamurlu suları üstümüze sıçratan ördekle şakalaştık. "Seni gidi seni, kirlettin bizi," deyip üstüne yürüyünce paytak kardeşin badi badi kaçışını görmeliydiniz.

Bugün Pamucuk'u çok merak ettik. Ortalıkta yoktu. Ona bir şey mi olmuştu? Üstelik Cafer Dede de yoktu. Nereye gitmişti? Bunu bilmiyorduk. Yoksa, Pamucuk hasta olmuştu da onu veterinerine mi götürmüştü?

Gezip eğlenirken bile hep merak içindeydik. Akşamüzeri Cafer Dede ortaya çıktı. Hemen ona koştuk. Pamucuk'u sorduk.

– Doğum yapmıştır, dedi. Üç haftadır hamile. Günü gelmişti...

İkimiz birbirimize baktık. Yavruları çok merak ediyorduk. Onlar da Pamucuk kadar güzel miydiler? Cafer Dede:

– Birkaç gün bekleyin, dedi. Şimdi onlar birer et parçası gibi. Hele biraz tüylensinler. O zaman seversiniz.

Tatilde 10. Gün:

Bugün tavşanların bölmesine girdik. Pamucuk'un yavrularını sevdik. Hepsi de çok güzel.

Minicik minicik... Onları marulla, yeşil otlarla besledik. Minik dişleriyle sebzeleri nasıl kemirdiklerini görmeliydiniz.

Pamucuk'un iki yavrusu boz renkliydi. Neden-se onları daha çok sevmiştik. Sanki ikiz gibiydiler. Bizim gibi birbirlerine çok benziyorlardı. Onlara birer ad koymak istedik. Bir türlü ad bulamadık. Sonunda Cafer Dede imdadımıza yetişti:

– Birinin adı Edi, öbürünün adı BÜdü olsun, dedi.

– Bu nerden çıktı? diye sorduk.

– Emine Ninenizle, benim gibi. Edi ile BÜdü işte, dedi.

Buna çok güldük.

Pamucuk'un bütün yavrularını seviyorduk ama doğrusu Edi ile BÜdü başkaydı...

Tatilin Son Günü:

Bugün tatilimiz bitiyor. Bu güzel pansiyondan ayrılacağız. Denizi, kumu, doğayı ve oynayarak geçirdiğimiz güzel günleri unutmayacağız. Özellikle de bu pansiyonun hayvanlarını. Kabaran hindiyi, suda çırpınıp duran ördekleri, bizi gördükçe tıslayan hatta bize saldıran kazları ve özellikle de tavşanları. Tavşanların hepsi

birbirinden güzel, yumuşacık. Çok da uysallar. Hele Pamucuk...

Pamucuk'un yavruları birkaç gün önce ortaya çıktı. Onlar da marul ve yeşillik yemeye başladılar.

Derken günün en zor anı gelip çattı. Eşyamızı arabamıza yükledik. Emine Nine ile Cafer Dede'nin ellerini öptük. Bize pek güzel hizmet eden, birçok özel yemek hazırlayan Sema Ab-la'ya ve bizi at arabasıyla pazara götüren Erdoğan Ağabey'e teşekkür ettik.

Tam ayrılırken, Cafer Dede, içinde iki tavşan olan bir kafes getirdi..

– Sıla, Ceren; güzellerim, dedi, bu iki yavru tavşanı size hazırladım. Onlara iyi bakın.

Bunlar Edi ile Būdū'den başkası değildi. Öyle sevindik ki, dünyalar bizim oldu.

Arabanın arka koltuğuna yerleştiğimizde Edi ile Būdū'nün kafesi ikimizin arasındaydı.

Araba hareket edince iki yavru korkuyla pus-tular. Sonra bu gürültüye alıştılar mı, yoksa biz mi öyle sandık; bilmiyoruz.

Yol boyunca çıt çıkarmadılar.

Bu güzel tatilden güzel anılarla dönüyorduk. Güzel anılarımızın, iki güzel tanığı da bizimle birlikteydi. Gerçekten mutluyduk.